

grumets

Àngel Burgas

Dies feliços

Nou curs al club de la cistella

---

laGalera

Primera edició: març del 2015

Disseny de la col·lecció: Mariano Rolando
Fotografia de la coberta: © B O A /age fotostock
Maquetació: Marquès, SL
Fotografia de l'autor: Antònia Gázquez

Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2015 Àngel Burgas, del text
© 2015 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95. 08019 Barcelona
www.lagalera.cat lagalera@editorialgalera.com
facebook.com/editoriallagalera twitter.com/editorialgalera

Imprès a Limpergraf
Mogoda, 29-31. Pol. ind. Can Salvatella
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit Legal: B-2.819-2015
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5493-1

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Índex

Com la Sandy i en Danny Zuko	9
Camarada Presidenta	37
Els Zetes	61
El club de la sivella	103
Morir-se de riure	149
Com una festa de graduació	195
Els nens mentiders	245

*A la Caterina Burgas Jiménez i a l'Inga Gibrat Burgas,
que també comencen tot just ara un nou curs fonamental:
el de la vida.*

Com la Sandy i en Danny Zuko

— **S**í, vaja, Ferran, o Fernandito, que em deien a l'altre col·le, aquest és el meu nom real, el que em van posar els meus pares... Jo no els ho vaig demanar, que me'l possessin. No recordo ser dins de l'úter de la mare i sentir que algú em demanés: «Xaval, com et vols dir?», o «Ep, nano, vés-te pensant un nom per passar a la posteritat», o «Omple aquesta instància amb les teves dades futures»! El meu pare tenia clar que no em dirien Susanna, perquè a l'ecografia ja era visible que jo no era una nena, i que tenia allò que les nenes no tenen... vull dir que se'm veia, escarransida i per pantalla, aquella coseta que ens distingeix els nens de les nenes...

Quan vaig arribar a l'escola el dia 15 de setembre, mitja hora abans de l'hora que posava a la circular, em va sorprendre la reunió de tants companys davant del pedrís. Els de segon d'ESO, perquè jo ara ja em podia considerar una alumna de segon d'ESO, havíem d'esperar al pati que el nou tutor o tutora ens recollís per acompanyar-nos a la classe que enguany seria la nos-

tra. M'acostava cap al pedrís del pati perquè distingia les esquenes dels meus amics, les d'en Tom i en Jerry, la de l'Àlex, les de l'Iker i en Harry, que formaven part de la rotllana d'esquenes que envoltaven algú que hi era assegut i, pel que semblava, els reclamava l'atenció.

—Hola, Martina! —em va saludar en Tom, un dels bessons—. Vine, acosta't. Has de conèixer en Ferri.

—En Ferri? —vaig preguntar.

—És nou —em va dir en Tom mentre jo m'obria pas entre els cossos fins a arribar a veure el personatge en qüestió—. Ve d'un altre col·le. Es diu Ferran, però tothom li diu Ferri. És un crac.

El crac era un paio de la nostra edat que duia els cabells rinxolats, tenia unes dues mil pigues a la cara, duia una samarreta de tirants de color groc canari, unes bermudes, xancletes i unes ulleres de sol posades al cap, com una diadema. Vaig pensar que no complia ni una sola de les normes de vestir que els tutors donaven el primer dia de col·le i que, per tant, l'endemà hauria de venir vestit completament diferent, de cap a peus.

El paio, assegut al pedrís amb les cames encreuades com un indi, no parava de garlar i de moure les mans. També tenia una mena de tic i aclucava l'ullet sense parar. Els meus companys de classe, els vells coneguts de primer, se l'escoltaven bocabadats.

—D'on ha sortit aquest pallasso? —vaig preguntar a en Tom, sense intenció de ser discreta. De fet, suposo que ho vaig fer a posta perquè em sentís bé.

—Pallasso? Has dit pallasso? —va fer el nen, mi-

rant-me encuriosit—. Showman. Pallasso és un adjectiu que no m'escau, nena —em va dir, sense enfadar-se—. Showman m'agrada més i és la que més s'adiu a la meva personalitat. —I a continuació, mirant-se el seu cercle d'espectadors encantats, va preguntar—: Qui és aquesta nena? La graciosa de segon d'ESO?

El fantasma en qüestió anava ben equivocat. Com diu sempre la meva àvia Rosa, s'ha de saber abans de parlar.

—És la líder del club de la cistella —va anunciar l'Enric Mitjà, un dels brètols de la classe—. Té un club de patètics que l'adoren!

En Tom es va enfadar amb ell, i li va dir que no es fiqués amb els altres, que prou en tenia de ser com era (un desgraciat, va afegir) i que millor li anirien les coses si en comptes d'anar amb els seus col·legues (els seus col·legues imbècils, va precisar) vingués amb nosaltres.

—Amb vosaltres? —va saltar l'Enric, tan gallet com sempre—. Que jo vingui amb vosaltres? Vols que li expliqui a en Ferri com sou, els membres del club de la cistella?

—Anem, Tom —vaig dir al bessó, abans que la cosa s'esguerrés el primer dia d'escola.

—Ui, ui, ui... El club de la sivella? —es va interessar el nouvingut de les ulleres i xanquetes—. Què és això? Una mena de club de la comèdia? Que aneu tots amb cinturó?

En Tom i jo ja no vam escoltar la resposta de l'En-

ric. Vam dirigir-nos cap al nostre lloc de reunió habitual, una de les renovades cistelles de bàsquet del pati. D'aquí prové el malnom que ens han posat a l'escola.

—D'on deu haver sortit aquest paio? —em vaig preguntar en veu alta.

—Es veu que ve a repetir. Que l'any passat, a la seva antiga escola, les coses no li van anar bé...

—No m'estranya —el vaig interrompre.

—...i els seus pares li han donat una nova oportunitat portant-lo aquí. No sé si s'integrarà al centre, però com a mínim sap cridar l'atenció.

De mica en mica, quan encara faltaven quinze minuts per a l'hora d'entrar, es van anar acostant a la cistella els amics que formàvem colla, la majoria dels quals no havia vist des de feia dos mesos. El primer a abandonar la rotllana d'en Ferri fou l'Iker. L'Iker veu morts. Bé, això és el que diu ell. Segons pares i psicòlegs, l'únic que pretén és cridar l'atenció. L'any passat va arribar al sùmmum del surrealisme (aquesta expressió és d'un dels profes) quan es va enamorar de l'esperit d'una nena morta. Sort que ni els pares ni els psicòlegs se'n van assabentar.

—Com us ha anat l'estiu? —va preguntar amb desgana.

—Iker, fas mala cara —li vaig dir.

—Que has vist molts morts, aquest estiu? —el va interpel·lar en Tom—. Que has conegut una altra xicota d'aquestes invisibles i difuntes?

—Passo de tu, Tom —va fer l'Iker, sense mirar-se'l—. Passo de tu i de tothom.

—Com és això? Què et passa?

—No res. El meu pare. Com sempre.

El pare de l'Iker el castigava sovint. Sense tele, sense sortir i sense anar al gimnàs. Això de no anar al gimnàs era la pitjor penitència, i no pas perquè li agradés fer esport i cuidar-se, sinó perquè ho feia servir d'excusa per entrar en un locutori de xinesos i mirar per internet les pel·lis de sang i fetge que a casa no podia veure. El pare de l'Iker no suportava que, de tant en tant, el tutor el cridés per retreure-li que el seu fill es vantava de veure morts i coses d'aquestes. Segons l'Iker, ell els veia de debò.

—Què voleu que hi faci? Tinc aquest do! No puc anar en contra de la natura!

Nosaltres, a primària, ens ho empassàvem, això dels morts. Després, quan ens hem anat fent grans, ho hem anat posant en dubte. Però l'Iker hi té com una fixació, i no hi ha manera de fer-lo baixar del burro. Però el seu pare no s'ho pren amb filosofia: per a ell, tot el que diu l'Iker són bajanades, i l'amenaça de tancar-lo en un correccional si no canvia l'actitud.

—Però tu no veus que et prenen per boig, desgraciat? No veus que amb aquestes ximpleries no et trauràs mai l'ESO?

Aquell primer dia de col·le, l'Iker no tenia ganes de parlar.

Es va quedar capcot assegut als peus de la cistella mentre arribaven en Jerry i en Harry. En Jerry és el germà bessó d'en Tom. Ni un es diu Tom ni l'altre es diu Jerry, però de sempre els hem anomenat així, com

els personatges dels dibuixos animats. Són com dues gotes d'aigua, perquè la seva mare els va parir idèntics. Ara, amb els anys, un s'ha anat diferenciant de l'altre. Ja no vesteixen igual, ni porten les mateixes ulleres ni el mateix pentinat. I la causa d'aquesta diferència d'aspecte és una companya nostra, la Marga. En Tom es va enamorar l'any passat de la Marga, i ella, la pobra, que era nova, no distingia en Tom d'en Jerry i sempre els confonia, com fa tothom. En Tom va fer tot el possible per diferenciar-se del seu germà i aconseguir que la Marga sabés quin era l'un i quin era l'altre. De gaire no li ha servit, penso jo, perquè la Marga és molt seva i, de moment, sembla que no se sent atreta pels bessons. Ni per l'un ni per l'altre. En Jerry, des de finals del segon trimestre de primer, que té xicota. La xicota d'en Jerry és l'Assump, una que fa tercer d'ESO i que abans pertanyia al grup de les mongetes. Ella i una que es diu Lourdes n'eren les líders i tenien en el seu poder una colla de nenes apocades a qui feien la vida impossible. De fet, eren les seves esclaves. Ara l'Assump s'ha separat de la Lourdes i ve amb nosaltres, sobretot per estar amb en Jerry.

En Harry tampoc no es diu Harry, sinó Adrià. Li diem Harry perquè s'assembla a l'actor que fa de Harry Potter a les pel·lis. S'assemblen molt físicament, però la gran diferència entre tots dos és la higiene. No sabem com és en Daniel Radcliffe, l'actor que fa de Harry al cinema, però segur que no és tan brut i porc i deixat com el nostre. En Harry és un personatge fastigós i repugnant, que no es dutxa, ni es renta les dents

ni es canvia la roba. És un desastre amb potes. Un porc a l'enèsima potència.

—Hola, Martina! Hola, Tom! —ens va saludar—. Heu conegut en Ferri? Quin crac, el tio!

—Què dimonis hi fas tu, aquí, Harry? —li va demanar en Tom—. No hauries de ser a la teva classe?

En Harry repetia curs i havia de tornar a fer primer d'ESO. L'any passat va fer el mandra més del compte i li havien quedat sis assignatures. El tutor va parlar amb la seva mare i li va proposar que repetís.

—No sé si aprendrà més, senyora —es va resignar el tutor—, però si més no servirà perquè agafi uns hàbits.

—Uns hàbits? —es va estranyar la mare d'en Harry—. Uns hàbits com un monjo? Que es pensa que es vol fer capellà, el meu fill?

De pare músic, fill ballador, que diu la meva àvia.

—No, senyora. Uns hàbits d'estudi, de puntualitat, de neteja...

La dona s'hi va avenir: en Harry deixaria de ser el nostre company de segon i es quedaria a primer. El nano es va enfurismar com un dimoni amb la mare i el tutor. Que això no l'hi podien fer; que no podia perdre els seus amics; que era un membre del club de la cistella... El van tranquil·litzar: res del que deia no passaria. Continuaria veient els seus companys, i podrien estar junts sota la cistella durant l'esbarjo. Però era indispensable que repetís el curs i que canviés la conducta a tots els nivells.

Per això en Tom i jo ens vam estranyar de veure'l

allí a aquella hora de convocatòria dels alumnes de segon. Els de primer havien entrat mitja hora abans i ara devien ser a l'aula escoltant les instruccions del tutor.

—No me n'he recordat —va excusar-se aquell brètol—. I, a més a més, ja sé què dirà el tutor de primer. Ja ho vaig sentir l'any passat.

I just en aquell moment vam veure com travessava el pati i s'acostava a la cistella una de les secretàries.

—Adrià, el tutor em pregunta on eres. Havies de ser a la classe fa mitja hora. Que no va rebre la circular informativa, la teva mare?

—M'he oblidat que tornava a fer primer —va dir en Harry.

—Doncs vés-t'hi acostumant, noi. El tutor es posarà fet una fúria quan sàpiga que ets al pati en comptes de ser a la classe. Ja pots pujar immediatament.

En Tom va admetre que la cosa començava malament per a en Harry, i que costaria Déu i ajuda redreçar-lo.

—Heu vist que brut que va? Segur que fa setmanes que du el mateix polo...

La que també repetia curs era la Pajarica. Ella repetia tercer. No va aprovar pràcticament cap matèria al juny, i al setembre, segons em va comentar una tarda fa una setmana, no s'hi va presentar.

—¿Para qué? Yo lo que quiero es quedarme en tercero dos cursos más, este y el próximo, para poder ir juntas a clase, Martina. Ese es mi objetivo.

—¿Objetivo? Tu estàs com una cabra! Perder el tiempo, això és el que estàs fent. Havies d'haver estudiat

aquest estiu, Vane, i fer els treballs, i practicar l'anglès. Ara començaries quart d'ESO, i si aprovessis al juny ja tindries els estudis acabats, i podries fer el que et donés la gana...

—*¡Pero lo que quiero es no separarme de ti! Lo que quiero es quedarme con vosotros en el club. Y más ahora, que soy la presidenta...*

Allò no era del tot cert. La Pajarica en realitat es diu Vanesa, va néixer a l'Equador, i no parla català ni que la matin. Havia estat presidenta del club en funcions a finals del curs passat. Va passar que els alumnes de primer i de segon vam anar de crèdit de síntesi, i ella, que feia tercer, va ser l'únic membre del club que es va quedar a l'escola. En Tom, que és un nano molt assenyat, li va encomanar de prendre les regnes del club durant la nostra absència. De fet, no havia de prendre les regnes de res, perquè no va quedar ningú sota la cistella durant aquells dies. Però tot i així, la Pajarica, que ja havíem tingut més d'una ocasió de comprovar que no era tan tòtila com semblava, va exercir les seves funcions durant la nostra absència: aquella bandarra va admetre com a sòcies del club dues amigues seves sense consultar-ho a ningú. La resta ens vam enfadar molt, quan ho vam descobrir en tornar de l'excursió, i li vam exigir que revoqués la decisió: aquelles dues nenes (aquelles dues tòtiles) no podien entrar al club sense l'aprovació de la majoria.

—*¿Y dónde pone eso?* —ens va escridassar la Pajarica un migdia a finals de juny—. *¡La presidenta de cualquier club tiene derecho a tomar las decisiones que quie-*

ra! Le pregunté al novio de mi hermana y me dijo que eso lo pone en todos los estatutos. Y que es democrático.

—I què vol dir tot això? De què parles? —s'havia esverat en Tom en sentir aquella bleda parlar de conceptes polítics que ell dominava a la perfecció, perquè en Tom, malgrat tenir només catorze anys, era un adult atrapat en un cos infantil—. Què redimonis entens tu per estatuts i democràcia?

—*¡Pues yo no sé!* —s'havia posat a la defensiva la nostra presidenta en funcions—. *Pero el novio de mi hermana...*

—M'importa un rave el xicot de la teva germana! —l'havia interromput en Tom de males maneres—. T'has exlralimitat en les teves funcions, que vol dir que has fet una cosa que no podies fer. Aquestes amigues teves no poden formar part del club! Cap de nosaltres les hi volem!

—*¡Cállate y no me grites, gordito sabiondo! ¡Te voy a poner una querrela! ¡Te voy a poner un pleito!*

La Vane se'ns va revelar com una addicta als programes de safareig de les teles, aquells en què quatre pelacanyes es barallen en directe i es posen plets i querelles i que van de jutjat en jutjat perquè no deuen tenir res més a fer. A en Tom, allò que el va molestar més va ser que la nena li hagués dit *gordito sabiondo*, especialment la part de *gordito*, perquè hi havia la Marga al davant, que era la nena que més li agradava del món.

—Tu creus que estic gras, Martina? —em va preguntar aquella mateixa tarda.

—No tant. Abans n'estaves més, de grassonet —li vaig dir sincerament.

—És que m'estic de menjar moltes coses! Procuero no passar-me amb el pa. No menjo embotits. Li demano a la mare que no em faci la carn arrebossada, només a la planxa... M'hi esforço, Martina. I vaig dos cops a la setmana a córrer, i ja saps com odio córrer... I ara ve aquesta estúpida i em diu *gordito*...

—No li facis cas. Ho ha dit perquè estava enrabiada.

—...i davant de la Marga... —es va lamentar ell.

La Marga havia arribat al col·le la primera setmana després de Nadal. El seu pare era pilot d'avió, i ens vam fer amigues de seguida. Jo sóc una apassionada dels avions. I ho sóc des de petita. Sempre m'ha fascinat tot allò que té a veure amb l'aviació i l'aeronàutica. Hi ha certa gent al col·le que, de malnom, em diu Air Force One, que és el nom de l'avió oficial del president dels Estats Units.

Quan vaig saber que la Marga era filla d'un pilot, em vaig quedar de pedra. Un pare que pilotava avions cada dia! Que passava més hores al cel que a la terra! No m'ho podia creure. No em va costar gens convèncer els companys que la Marga havia de ser membre del club. Era una nena espavilada, ocurrent, atractiva i emprenedora. Havia viscut molts anys a París, perquè el seu pare treballava per a la companyia Air France, i els meus companys deien que tenia una mica de fums, com molts francesos. De fet, si dic la veritat, deien que sovint es comportava com una «estúpida pedant bufada més pilota que les de bàsquet», però en Tom, que,

insisteixo, és un nano assenyat i madur, li veia totes les gràcies:

—Em doldria tant que la Marga em qualifiqués de *gordito*... —havia insistit aquella tarda.

El primer dia d'escola, però, la Marga encara no havia arribat. I era estrany, perquè acostumava a ser molt puntual i rigorosa. La que sí va arribar abans d'hora va ser la Pajarica. Ells, els de tercer, estaven convocats mitja hora més tard, però la nena havia arribat abans perquè sabia que ens trobaria al pati.

—Ja tenim aquí la Camarada Presidenta —em va xiuxiuejar en Tom quan la vam veure arribar corrent i amb una rialla d'orella a orella.

La Pajarica estava eufòrica. Ens va engaltar petons, i va dir que estava molt contenta de tornar-nos a veure, i que tenia molts plans per al club, i que, com a presidenta, havia decidit convocar una reunió d'urgència per parlar dels nous projectes. Parlava tan atabalada que es va ennuegar i va acabar tossint, escopint i tirant capellans damunt de tothom.

—Quin fàstic de nena! —va exclamar l'Iker tapant-se la cara amb les mans.

—*Y una cosa más...* —va afegir la Pajarica, gairebé sense respiració —. *¡He empezado a hablar en catalán!*

—Què dius ara?

—*Lo que sents* —va fer ella, amb un fil de veu—. *Hablaré català un poc.*

—Mare de Déu, la que ens espera... —va fer en Tom, que era un combatiu defensor de la llengua ben parlada.

Quan vam entrar a l'aula de segon, la tutora ens va permetre seure on i amb qui volguéssim. Jo pensava seure al costat de la Marga, però la Marga no havia arribat. Una que es diu Mireia Soler, però a qui tot-hom anomena la Tarta, perquè és queca i parla malament, se'm va acostar de seguida.

—Pu... pu... puc seure amb tu-tu-tu... tu, Martina?
—em va preguntar.

—No. Està ocupat.

—Aq... aq... aquí al costat t-t-teu no hi ha n... n-ningú...

—La Marga m'ha demanat que li guardi lloc. I seurà amb mi. Busca't una altra taula, Mireia.

Però ningú volia seure amb la Tarta, tot i que és la nena que treu les millors notes de la classe. Aquella burra se'n va anar cap a la tutora, que era la Maëlle, la professora de francès, i li va exposar, amb dificultats és clar, el seu problema.

La Maëlle, amb un panxot al·lucinant, perquè estava embarassada de sis mesos, em va advertir que a l'escola no es reservaven llocs, i que la Mireia s'asseuria al meu costat.

—Però aquí hi seu la Marga! —em vaig rebel·lar.

—La Marga està malalta, Martina. Quan pugui tornar al col·le ja pensarem en canvis. Ara, de moment, la Mireia seurà amb tu.

—Però...

—*Ça ne sert à rien de discuter, Martina.*¹

La Tarta va ocupar la taula i em va dedicar una mirada de superioritat. Li hauria trencat la cara, a aquella burra. Però la revelació de la Maëlle em va deixar sense capacitat de reacció. La Marga estava malalta? I com és que no m'havia trucat per dir-m'ho? Jo la considerava la meva millor amiga. Què li passava?

En Tom va seure al costat de l'Iker, i en Jerry al costat de l'Àlex. L'Àlex i jo érem amics des de P3. Havíem començat l'escola junts i també pertanyia al club. El darrer trimestre de primer va ser complicat per a l'Àlex. El nano té un terror especial al mar, perquè es pensa que està ple de taurons. I, durant l'excursió a les platges de l'Empordà, va tenir greus problemes a l'hora de realitzar les activitats aquàtiques. Però el més fort que li havia passat era una cosa que només sabia jo: s'havia fet amic de l'Enric Mitjà, el brètol més brètol i més líder de brètols del col·le. Dins del recinte escolar dissimulaven, perquè, en teoria, l'Àlex i l'Enric eren enemics declarats que, fins i tot, s'havien estomacat més d'una vegada. I, de sobte, jo vaig descobrir que es veien fora del col·le, i que l'imbècil de l'Enric anava a casa de l'Àlex, i que sopava amb la seva família. Vaig arribar a pensar que estaven enamorats. L'Àlex no havia revelat a ningú la seva nova amistat amb aquell cafre de l'Enric, que ens insultava i menystenia a tots els companys d'aula, i em va fer prometre que no ho explicaria a ningú.

1. *No hi ha res a discutir, Martina.*

—Però com pots ser amic d'un paio tan repel·lent?

—És que l'Enric té dues cares, Martina... —es justificava l'Àlex.

—Doncs normalment només mostra la cara més fastigosa i cruel!

—Ja ho sé —es lamentava—. Però a mi també em mostra l'altra... No sé com explicar-ho. Però no ho ha de saber ningú, Martina. Si els del club saben que sóc amic de l'Enric fora del col·le, em crucifiquen...

I amb tota la raó, vaig pensar. Un membre del club amic d'un paio que ens fa la vida impossible; que ens insulta, ens fa quedar malament, ens acusa de coses que no hem fet i parla malament de nosaltres... Com dimonis s'entenia que l'Enric jugués a dues bandes? Allí hi havia alguna cosa fosca que m'havia decidit a investigar. Tenia tot un curs per fer-ho, i estava segura que, tard o d'hora, ho descobriria.

En Ferri, el nou, va seure al costat d'en Lluís Vila. La Maëlle, quan el va veure, i tal com jo em temia, li va comentar les normes de vestimenta del col·le. Va resultar que en Ferri no en complia ni una. No es podia dur samarreta sense mànigues, no es podien dur xanquetes, no es podien dur ulleres de sol al cap...

—Vostè m'està jutjant pel meu aspecte extern, senyora Maëlle —va començar el nano, posant-se dempeus i amb un somriure als llavis—. I accepto que aquí tinguin unes normes que tothom ha de complir. Però permeti'm plantejar-li una qüestió: qui som, en realitat? Com a éssers humans, vull dir. Vostè podria afirmar, sense conèixer-me, que sap com sóc? Miri'm!

Sí, reconec que faig una pinta entre guiri i passota. Té raó. Dono una imatge exterior de xulopiscines, pot pensar vostè. Un marrec que es vol menjar el món i va de guais, que diuen ara. Però qui realment està davant de vostè... qui realment l'escolta i qui forma part, a partir d'avui, d'aquest conjunt d'adolescents, és un ésser invisible que no du samarreta, ni xancletes ni ulleres de sol. Imagini's, senyora Maëlle, una ànima. Una ànima espiritual. Amb pigues, això sí, perquè les pigues vénen de fàbrica. Aquesta ànima està nua. Va de pèl a pèl, en pilota picada. I té fred. I té por. I té vergonya, potser. I se sent insegura, també. I aquesta ànima que...

—Pots... callar... i seure, si us plau? —li va demanar la Maëlle, quequejant com la Tarta.

Si em punxen no em troben sang. Ni a mi ni a cap dels meus companys, que ens vam quedar al·lucïnats davant del desvergonyiment d'aquell tipus estrany amb tendència malaltissa a fer monòlegs. La Maëlle, la tutora, també s'havia quedat bocabadada. Jo diria que la panxota li havia baixat cinc centímetres de cop, com si aquell fetus que carregava a dins hagués fet pressió cap a baix, disposat a fugir per no haver d'escoltar aquell paio. La meua companya indesitjada de taula feia uns ulls com unes taronges.

—D... d... d'on han tr-tr-tr-tret aquest pa-pa-pa-pallasso?

Va ser una reunió purament informativa. A més a més de les normes, ens van donar els horaris i una llista de material. La Maëlle ens va informar que, a causa

del seu estat, no podria ser tutora durant tot el curs, i que possiblement algú la substituiria abans de les vacances de Nadal. També ens va convidar a participar en les activitats d'aquell trimestre: el túnel del terror que muntarien els alumnes de quart per Halloween, i la festa de Nadal a l'escola.

—En Ferri hauria d'actuar a la festa de Nadal —em va comentar en Jerry mentre sortíem de l'aula una hora després—. Hauria de fer un monòleg graciós.

—I l'Iker hauria d'organitzar el túnel del terror per Halloween —va afegir el seu germà bessó—. En temes mortuoris és un mestre. I qui millor que ell, ara que ens hem quedat sense la gòtica...

La gòtica era una del club que se n'havia anat del col·le. Em va saber greu quan ho vaig saber. Amb la Carla, la gòtica, havíem tingut molts problemes, però al final havíem acabat sent amigues. Que se n'anava del col·le m'ho havia dit en Pau. Amb en Pau ens vam veure tres o quatre cops durant l'estiu a Barcelona i vam passar un cap de setmana junts a la Garrotxa.

Després de molts estira-i-arronsa, a principis de juliol vaig donar una oportunitat a la nostra història d'amor. Em fa una mica de vergonya haver-ho de descriure en aquests termes, però no se m'acut millor manera de dir-ho. Ell volia sortir amb mi i jo, aquell estiu, vaig decidir que potser també. Durant tot el curs de primer ens havíem estat perseguint: primer ell a mi, després jo a ell, després ja no ho sé. Érem dos nens. Jo feia primer i ell feia segon. En el fons del fons sóc conscient que entre dos nens poc experimentats és di-

fícil anomenar «història d'amor» allò que vivíem. En Pau m'agrada, ho he de reconèixer. M'agrada el seu físic i m'agrada com és, i com em tracta. Vam decidir donar-nos una oportunitat quan ja s'havia acabat el col·le, i abans que la meva família i jo anéssim, com cada any, a passar l'estiu al poble de la Garrotxa. Evidentment, vaig tenir molt clar que no en diria res, ni als pares ni a ningú. A Barcelona, i sense col·le, va ser relativament fàcil quedar i veure'ns amb qualsevol excusa. Deia a la mare que anava a veure la Marga, o que havia quedat amb la pesada de la Vane, o que els bessons em convidaven a berenar a casa seva. En Pau m'esperava al parc que hi ha a la vora del col·le, i passejàvem i parlàvem, i un dia em va fer un petó. Llarg. Amb llengua. El primer de la meva vida. No ho vaig explicar ni a la Marga.

Després vaig marxar i vam mantenir contacte diari a través del whatsapp. La veritat és que el vaig enyorar molt. Pensava en ell a casa, quan anava a la piscina amb els meus amics del poble... Una experiència, aquesta d'enyorar algú d'una manera tan íntima, que no havia viscut mai abans. Un dia, en Pau va dir que em volia venir a veure a Montagut

—Però com? És molt lluny! —el vaig advertir.

—M'he informat i hi ha un autocar directe de Barcelona a Olot que fa parades als pobles de la zona. Vindrà de bon matí, passarem el dia junts, i al vespre me n'aniré. Tu només has d'aconseguir que et deixin passar un dia fora de casa.

—No sé si serà fàcil...

BIOGRAFIA

(Figueres 1965.) Se sent atret des de ben jove per la lectura, l'art i el teatre. Estudia Belles Arts a la Universitat de Barcelona. Des de llavors, resideix en aquesta ciutat, excepte durant dos anys, que es trasllada a Berlín per estudiar a la Hochschule der Kunste (Escola Superior d'Art). Després del seu retorn, compagina l'ensenyament amb l'escriptura, tant per a joves com per a adults. A La Galera ha publicat *L'anticlub* (2002), *M.A.X.* (premi Joaquim Ruyra 2003), *El club de la cistella* (Premi Josep M. Folch i Torres 2006), *Una cançó per a Susanna* (2008), *Segon trimestre* (premi La Galera Jóvenes Lectores 2007, publicat el 2009) i *Noel et busca* (2012). També ha adaptat clàssics per a àlbums il·lustrats, com *Alicia i el país de meravelles* (2007), *El cas misteriós del Dr. Jekyll i Mr. Hyde* (2007) i *L'edat del despertar* (2012).

No et perdis les aventures de l'anticlub i del club de la cistella.

